

Carl Larsson och gudsnamnet

Carl Larsson (1853-1919) var svensk konstnär och använde gudsnamnet Jehova i sin verk "De mina och annat gammalt krafs" (ny utgåva 1919)

Från sidan 71

STORKYRKAN.

En märkvärdig kvinna skrev till mig en av upprörd känsla buren protest mot mitt förhållande av den lilla lantkyrkan i Sundborn. Jag minns ej ordagrant vad hon sade, men andemeningen var, att den »lilla trånga kyrkan» icke var det rätta forum för gudstjänst, då man hade den stora naturen utanför den och omkring sig.

Hon ansåg sig nog se saken mycket stort; jag tycker det var icke så litet smått. När Franciskus av Assisi hyser sig in i en liten grotta, ristar ett kors i kalkstensväggen, så tycker jag att den grottan blir en katedral vars valv stiger upp över stjärnorna. Och Sankt Hubertus möter i skogen en hjort mellan vars horn ett kors vuxit upp; han faller ner på sina knän, skogen blir hans bönehus och hjorten hans altare... Ja, ack ja, visst duger det!

Men är det icke vackert och rörande när de stackars villrådiga människobarnen lägga sten på sten till en byggnad, större eller mindre, allt efter råd och lägenhet, för att därav göra en antichambre, däri de tillsammans uppvakta och supplikera det högsta som deras fantasi och längtan, undran och tacksamhet, rädsla och vördnad kunnat forma för dem? Skulle det icke vara rätt att de sedan smyckade ut detta tempel på det skönaste sätt, och utan knussel slösade dit allt vad deras skickligaste händer kunde forma? Skulle icke där deras största skalders få sina härligaste dikter framförda, prydda med den konst, som förefaller människan vara den mest himmelska, musiken?

Så är det, och har varit bland alla folk och i alla religioner. Alla religioner? Finnes det männe mer än en? Är det icke snart på tiden att våra kyrkors dörrar öppnas för alla, för dem som dyrka den treenige Guden, för dem som tro på Jehova, för dem som endast fatta en enig Gud, för dem som icke tro på någon, men vars hjärta är bedrövat, för baptisten, nationalisten och rationalisten — kunna ej alla dessa arma själar, enligt sin art, sida vid sida, kvida sina böner, stråla ut sin hänförda tacksamhet eller vila ut en stund från bullret, hatet och lidelserna därutanför? Se, det vore min och din och allas *Storkyrka!* Vem som ville skulle där få ha sitt altare, alla som ville »älska sin nästa som sig själv».